

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 201/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, Piaristická 2, Nitra, proti postupu Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/155/2013 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/155/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznať mu finančné zadost'učinenie 15 000 eur. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a dotknutého súdneho spisu (sp. zn. 4C/155/2013) vyplýva, že sťažovateľ podal 4. septembra 2013 okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Spolu s podaním návrhu zaplatil kolkovými známami poplatok vo výške 16,50 eur. Okresný súd výzvou z 15. januára 2014 vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku vo výške 83 eur do 15 dní od doručenia výzvy pod hrozbou zastavenia konania. Sťažovateľ zaplatil 7. februára 2014 na účet súdu poplatok vo výške 33 eur. Okresný súd uznesením č. k. 4C/155/2013-20 z 20. februára 2014 konanie zastavil z dôvodu, že sťažovateľ v súdom

stanovenej lehote nezaplatil súdny poplatok v určenej výške. Uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 3. marca 2014. Z tzv. záznamu o zložení (č. 1. 22) vyplýva, že 20. marca 2014 bola sťažovateľom v prospech účtu súdu zložená platba v sume 50 eur.

3. Uznesením č. k. 4C/155/2013-26 z 2. septembra 2014, právoplatným 19. septembra 2014, okresný súd rozhodol, že vracia sťažovateľovi súdny poplatok v sume 92,80 eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava.

4. Sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na pokračovanie v napadnutom konaní z 8. novembra 2014, ktorým zároveň žiadal o zrušenie uznesenia o zastavení konania, s poukazom na § 10 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), podľa ktorého súd uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku zruší, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému postupu okresného súdu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v predmetnej veci opakovane žiadal okresný súd o zrušenie uznesenia o zastavení konania a pokračovanie v konaní vo veci samej z dôvodu, že lehota pre zaplataenie súdneho poplatku je lehotou procesnoprávnou, a nie hmotnoprávnou s dôsledkami pre počítanie času z toho vyplývajúcimi (§ 10 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch), čím sa okresný súd neriadi a porušuje príslušné ustanovenia Civilného sporového poriadku (čl. 17). Sťažovateľ namieta jedenásť rokov trvajúce konanie, počas ktorého je okresný súd nečinný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu, ktorý zastavil napadnuté konanie pre včasné nezaplatenie súdneho poplatku.

7. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľ už podal proti napadnutému konaniu ústavnú sťažnosť, v ktorej sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z dôvodu nečinnosti, resp. nekonania okresného súdu. Ústavná sťažnosť bola uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 30/2016-13 z 19. januára 2016 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, keďže ústavný súd nenašiel príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom okresného súdu a obsahom označených práv. Z odôvodnenia uznesenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ ako dôvod porušenia ním označených práv namietal skutočnosť, že okresný súd v jeho veci nekoná, avšak v samotnom texte svojej sťažnosti ani v jej petite sa nedožadoval ochrany základného práva na konanie bez prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

8. V aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ opäť dôvodí nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní a domáha sa vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

9. Zo súdneho spisu (sp. zn. 4C/155/2013) vyplýva, že sťažovateľ podal návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam 4. septembra 2013. Dňa 20. februára 2014 okresný súd vydal vo veci uznesenie o zastavení konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. marca 2014. Ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ požiadal okresný súd o pokračovanie v napadnutom konaní návrhom z 8. novembra 2024.

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K tomu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím, prípadne k nemu môže dôjsť aj iným zákonom predvídaným spôsobom nastolujúcim právnu istotu (m. m. IV. ÚS 469/2020). Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05). V okolnostiach prerokúvanej veci je zrejmé, že v aktuálnom štádiu nejde o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľa.

11. V čase, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd so svojou ústavnou sťažnosťou (doručenou 17. januára 2025), bolo už napadnuté konanie, v ktorom sa domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právoplatne skončené, a teda k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota tak už nemohla trvať. Vzhľadom na právoplatné skončenie napadnutého konania by konanie pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 590/2023). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní ako oneskorene podanú podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podporne argumentuje charakterom lehoty pre zaplatenie súdneho poplatku, je potrebné akcentovať, že toto nie je argumentácia, ktorá by bola obsahom namietaného práva (čl. 48 ods. 2 ústavy). Takúto argumentáciu bolo možné použiť v kontexte namietania (napríklad) čl. 46 ods. 1 ústavy (k čomu nedošlo, pozn.), pričom v okolnostiach prerokúvanej veci by ju vzhľadom na jej právoplatné ukončenie (19. marca 2014) bolo potrebné rovnako vyhodnotiť ako oneskorene podanú.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu